

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci V. Patákové:

Vliv médií na průběh moderních ozbrojených konfliktů na příkladu ozbrojených konfliktů ve Vietnamu a v Afghánistánu

Autorka si vybrala relativně široké a současně mimořádně zajímavé téma. Při popisu narůstající role médií v moderních ozbrojených konfliktech přitom v obecném povědomí a dokonce i mezi profesionály (vojáky, novináři) dodnes převažují zkreslené pohledy a nesprávné vnímání (včetně nedocení role médií). Přestože v úvodu zmíněný cíl, tj. vymezení rolí médií v ozbrojených konfliktech, je v zásadě popisem souvislostí, jedná se o složitý a značně náročný záměr, při jehož dosažení se autorka střetává právě s převažujícím a i v odborných kruzích mnohdy zjednodušujícím přístupem. Autorka se však zjednodušením ovlivnit nenechala. Právě v tom spatřuji jeden z hlavních úspěchů práce.

Předností práce je pak rovněž evidentní talent autorky přesně a logicky formulovat myšlenky a udržet přehlednost celé práce. V úvodní části našla autorka velmi vyvážený poměr mezi délkou, obsahem a právě přehledností sdělení. Po zpracování teoretického úvodu týkajícího se mediální problematiky (str. 3-15) autorka plynule přešla k popisu problematiky moderních ozbrojených konfliktů. Sice se obšírněji nevěnovala metodice použité při přípravě práce, současně ale tento fakt evidentně neměl vliv na to, že v práci zajímavě a nenásilně spojila problematiku mediální s vývojem válečnictví, a to opět způsobem, který nadstandardně vybočuje z běžných schopností vysokoškolského studenta.

Právě obecnou část týkající se popisu moderních ozbrojených konfliktů (str. 16-26) je nezbytné považovat za nadprůměrnou a vybočující z průměru znalostí studenta 3. ročníku. Znalost a především pochopení konceptu čtyř generací moderních ozbrojených konfliktů je sice běžná např. u vysokých důstojníků a akademiků působících v bezpečnostním prostředí v USA, avšak v ČR je známá, a tím méně užívaná jen výjimečně. Po opět velmi zdařilém vysvětlení základních znaků jednotlivých generací moderních ozbrojených konfliktů se autorka obšírněji věnovala čtvrté generaci, během níž role médií skutečně zásadně narostla.

Autorka následně skutečnosti a závěry, které uvedla v teoretické části, ilustruje na dvou příkladech skutečných ozbrojených konfliktů, které jí evidentně slouží jako modelové příklady.

V případě konfliktu ve Vietnamu (str. 27-35) a zejména v případě popisu vyznění ofenzivy Tet autorka zcela správně pochopila rozdíl mezi faktickým (a skutečně drtivým) vojenským vítězstvím americké a jihovietnamské armády a mezi mediálním vítězstvím Vietcongu a Severního Vietnamu. Autorka přes rozsah práce nesklozává k populárním zjednodušením a opět díky velmi dobré schopnosti formulovat nachází a identifikuje souvislosti. V následující části autorka opět dobře popsala i některé nejznámější příklady mediálních mýtů, přičemž se nenechala zmást převažujícími přístupy a byla dokonce schopna dohledat relevantní informace jednotlivé mýty vyvracející.

Na druhém příkladu, kterým je konflikt v Afghánistánu (str. 36-40), autorka demonstruje další vývoj. Vzhledem k tomu, že se jedná o stále probíhající konflikt, nejsou literatura a v zásadě ani názory natolik ujednocené jako v případě konfliktu ve Vietnamu. Kapitola je tak logicky náročnější na zpracování. Přesto se autorce povedlo identifikovat hlavní znaky konfliktu důležité z hlediska tématu práce, přestože vůči tématu měla v této části

zřejmě až zbytečný respekt a kapitolu zpracovala kratší než v případě prvního příkladu. Přesto se však nedopustila žádné zásadní chyby. V obou případech se držela původní myšlenky a nerozšiřovala práci nad rámec souvislosti vývoje vojenství a vlivu médií na moderní ozbrojené konflikty, což by narušilo velmi plynulý tok výkladu, rozšířilo záběr a především rozsah práce nad přijatelný rozsah.

Ve srovnání s běžným všeobecným přehledem studentů humanitních oborů pracovala autorka neotřelým způsobem s konceptem generací moderních ozbrojených konfliktů a samostatně vyhledávala relevantní literaturu. Přes fakt, že mezinárodní politika a vojenství není jejím primárním zájmem, projevila překvapující porozumění problematice. Slabinou práce je pak nedostatečné věnování se metodice, což se však obecně neprojevilo negativně na pochopení problému. Vzhledem k tématu autorka samozřejmě sice nemohla přijít s novými převratnými zjištěními, ale povedlo se jí rozšířit problematiku médií o vojenský rozměr, což je skutečně přínosem, který spolu se čtivostí a způsobem uvažování řadí práci do nadprůměru.

Navrhovaná známka: 1-2

V Praze, 31. srpna 2014

Otakar Foltýn